

ви въ Ханаанска та земя, и да му даде безчетно множество потомцы, и му извѣстилъ, чи ще се роди отъ негово то племе и Спаситель на мѣръ. Авраамъ вѣрвалъ Божіи тѣ думы, и, съсъ твърда надежда на него, напустилъ на драго сърце кѣщъ тѣ на отецатъ си и отишълъ съсъ жена си Сарра и съсъ братоватъ си сынъ Лота въ земя, коѣ то той съвсѣмъ не знаялъ.

§ 2.

Авраамово то свето житіе и поставеніе то на обрѣзаніе то.

Авраамова та челядь се умножила въ Ханаанска та земя, и само тя съставляла Божіѣ тѣ църквѣ тогава. Той самъ си тогава, както Пастырь на тастъ църква найнапредъ поучавалъ домашны тѣ си съсъ добры примѣры, и се мѣчалъ, кога какъ можалъ, и колко то му допускало време то, да приучава чеда та си да обычатъ Бога и да го почитатъ: зашто то сѣки има този свещень дългъ къмъ Това Всевышне Сѣщество; а отсѣмъ туй, както нѣкой грижливъ отецъ, гледалъ да утвърди благоденствіе то по между чеда та си: за туй препазвалъ сърца та на домочедцы тѣ си отъ сѣко зло, кѣто ги скланиялъ къмъ добродѣтель. За да запечети обѣщанія та, кои то ги далъ Богъ на Авраама, поставилъ законъ въ кѣща та му да се обрѣзватъ дѣ- ^{Быт. Гл. 17.} ца та, кои то сѣ мѣжки полъ.
